

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 15C/36/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111207132
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2016:1111207132.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Otíliou Belavou v právnej veci navrhovateľa: V. D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX/XXXX, H.-M., Č. M., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, sídlo Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zák.č. 514/2003 Z.z. a zák. č. 58/1969 Zb

rozhodol:

Súd konanie v časti za nezákonný výkon trestu odňatia slobody od 05.03.2008 do 12.05.2008 rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 15.06.2005 pod č.k. 1T 19/1999 vo výške škody 4.500,- EUR z a s t a v u j e.

Súd konanie v časti nesprávneho úradného postupu za predbežnú a vydávaciu väzbu v ČR od 01.07.2006 do 05.03.2008 o náhradu škody vo výške 40.780,- EUR a za nesprávny úradný postup vo veci vedenej pred OS Banská Bystrica pod č.k. 3T 122/1988 o náhradu škody vo výške 25.000,- EUR z a s t a v u j e.

Vo zvyšku súd návrh z a m i e t a.

Súd odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Návrhom z 21.02.2011, doručeným súdu 07.03.2011 navrhovateľ žiadal, aby súd svojim rozhodnutím uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi za nezákonný výkon trestu odňatia slobody od 06.03.2008 do 12.05.2008 sumu 4.500,-EUR, za nezákonnú väzbu od 12.11.2008 do 22.11.2009 sumu 37.500,-EUR, majetkovú ujmu za stratu mzdy vo výške 25.000,-EUR, nemajetkovú ujmu vo výške 75.000,-EUR, všetko titulom nesprávneho úradného postupu podľa zák.č.514/2003 Z.z..

Svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením Krajského súdu v Brne z 24.09.2007 bol na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu Krajského súdu v Trenčíne z 26.06.2006 pod č.k. 1T/19/1999 vydaný na výkon trestu odňatia slobody s výhradou podľa § 495 ods. 4 Trestného poriadku (zák.č. 301/2005 Z.z.). Podľa uznesenia Krajského súdu v Brne z 24.09.2006 pod č.k. 1Nt/218/2006 s poukazom na ustanovenie §411 ods. 8 Trestného poriadku (zák.č.141/1961 Zb.) mal byť po príchode na územie dožiadaného štátu (Slovenskej republiky) pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, vykonaný procesný úkon podľa § 495 ods. 4 zák.č. 301/2005 Z.z. (analogické ustanovenie § 388 ods. 4 zák.č. 141/1961 Zb. ktorý platil aj v Slovenskej republike do 31.12.2005) a až následne, ak by navrhovateľ súhlasil s vyhláseným rozsudkom v konaní voči ušlému, mal nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd v Trenčíne ktorý vydal Európsky zatýkací rozkaz (26.06.2006 pod č.k. 1T/19/1999) bez záruk na spravodlivý súdny proces, bol oboznámený po doručení uznesenia Krajského súdu v Brne (24.09.2006 pod č.k. 1Nt/218/2006), že pre neexistenciu záruk na nový spravodlivý súdny proces, bude navrhovateľ vydaný s výhradou, ktorá v platnom Slovenskom trestnom poriadku zák.č.301/2005 Z.z. je obsiahnutá v §495 ods. 4. Na základe uvedeného bol navrhovateľ

dňa 05.03.2008 eskortovaný a dopravený do Bratislavy a prevezený do väznice v Leopoldove, kde nastúpil výkon trestu odňatia slobody. Až po urgenciách na Ministerstve spravodlivosti SR, po prehlásení navrhovateľa podľa § 495 ods.4 písm. b) Trestného poriadku, uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12.05.2008 pod č.k. 1T 19/99-1478, bol navrhovateľ z výkonu trestu dňa 12.05.2008 prepustený.

Podaním z 01.04.2012, doručeným súdu 24.05.2012 (č.l. 11), navrhovateľ rozšíril návrh o majetkovú ujmu vo výške 25.000,-EUR za to, že nemohol vykonávať kvalifikované zamestnanie a o nemajetkovú ujmu vo výške 75.000,-EUR zato, že bol vedený v registri trestov na základe neexistujúceho a zrušeného rozhodnutia.

Podaniami v troch zväzkoch z 10.03.2015, doručenými súdu na pojednávaní 17.03.2015 (č.l. 90), navrhovateľ rozšíril návrh o 25.000,-EUR za porušenie práv na ochranu osobnosti, ktoré vzniklo nesprávnym úradným postupom podľa §18 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb. vo vzťahu k rozhodnutiu prezidenta ČSSR čl. III. z 08.12.1989; o sumu 40.780,-EUR ako náhrada škody za 612 dní nezákonnej väzby; zmenil titul uplatnenej náhrady z neuplatnenia výhrady vydania podľa § 495 ods. 4 písm. b) zák.č. 301/2005 Z.z. pred vykonaním trestu na titul, že NS SR nenariadil nenastúpený výkon trestu po 01.01.2006 rozhodnutím podľa § 406 zák.č. 301/2005 Z.z. ale ponechal neúčinné nariadenie VTOS podľa § 321 ods.1 b) zák.č. 141/1961 Zb., ktoré pokiaľ VTOS nebol nastúpený do 31.12.2005, stratilo platnosť a účinnosť.

Súd rozšírenie žalobného návrhu vyššie uvedenými podaniami podľa § 95 O.s.p. pripustil uznesením z 10.09.2015 pod č.k. 15C/36/2011-94.

Odporca sa k návrhu vyjadril písomne podaním z 28.04.2014, súdu doručeným 29.04.2014 s tým, že na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. je potrebné kumulatívne splnenie troch podmienok a to existencia skutočnosti, ktorá môže mať, resp. má za následok vznik škody, vznik samotnej škody a príčinná súvislosť medzi skutočnosťou, ktorej následkom má byť utrpená škoda a škodou. V konaní o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste/väzbe môže byť úspešný len ten navrhovateľ, ktorý preukáže, že spĺňa podmienky uvedené v § 8 zák.č. 514/2003 Z.z., že mu vznikla škoda, že táto škoda by nebola vznikla, keby nedošlo k rozhodnutiu o treste a k jeho výkonu, resp. k vydaniu rozhodnutia o väzbe. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu, pričom nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz o jej existencii. Rovnako tak v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné preukázať, že orgán verejnej moci pri výkone svojej právomoci postupoval v rozpore so zákonom a práve v dôsledku takéhoto konania navrhovateľ utrpel škodu. Odporca má za to, že v danom prípade nedošlo k naplneniu zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal existenciu rozhodnutia o treste/väzbe v zmysle § 8 zák.č. 514/2003 Z.z., ako ani vznik škody a nemajetkovej ujmy; taktiež neuniesol dôkazné bremeno pri preukázaní príčinnej súvislosti medzi konaním, resp. rozhodnutím orgánov verejnej moci v predmetnej trestnej veci a vznikom prípadnej ujmy na strane navrhovateľa. V časti nároku o náhradu škody spôsobenej výkonom trestu odňatia slobody v období od 05.03.2008 do 12.05.2008 je daná prekážka už rozhodnutej veci v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p., preto o tomto nároku súd už nemôže konať.

K nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste ku ktorej odporca vzniesol prekážku právoplatne rozhodnutej veci sa odporca vyjadruje, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,-EUR, ktorá mala byť spôsobená nezákonným výkonom časti trestu odňatia slobody v období od 05.03.2008 do 12.05.2008 vo veci konania vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod č.k. 1T/19/1999. V dôsledku výkonu trestu uloženého predmetným rozsudkom, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.06.2005 pod č.k. 4To 41/03 v celom rozsahu zrušený, mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda - strata na zárobku ako konateľa spoločnosti FRUT-OVO Prievidza, IČO: 31 579 531, vo výške 2.800,-EUR a nemajetková ujma vo výške 2.700,-EUR. Totožný nárok, založený na rovnakých skutkových okolnostiach, s totožnými účastníkmi konania už bol prejednaný a rozhodnutý v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod č.k. 4C/197/2010 zo 04.12.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 28.01.2014 pod č.k. 17Co/188/2013-310. Na základe uvedeného odporca vznáša v tejto časti námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci, o ktorej v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p. nie je možné konať znova, žiadal konanie o tomto nároku zastaviť.

K nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom väzby sa navrhovateľ domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 37.500,-EUR spôsobenej nezákonnou väzbou vykonanou v konaní pod č. 1T/19/99 v období od 12.11.2008 do 22.11.2009. Podľa názoru navrhovateľa, po zrušení odsudzujúceho rozsudku a uplynutí maximálnej 6-mesačnej lehoty väzby, ku dňu 12.11.2008 bol naďalej držaný vo väzbe v rozpore splatným právnym poriadkom až do 22.11.2009, teda od 12.11.2008 až do prepustenia z väzby 22.11.2009, bola väzba navrhovateľa nezákonná, čo zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku určil na sumu 100,-EUR za každý deň nezákonnej väzby, súhrnne 37.500,-EUR. Podľa názoru odporcu zákon č. 514/2003 Z.z. v § 8 ods. 5 ako podmienku vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe určuje zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, pričom odporca nemá vedomosť o tom, že by trestné konanie vedené proti navrhovateľovi na Krajskom súde v Trenčíne pod č.k. 1T/19/99 (v ktorom bolo vydané rozhodnutie o vzatí do väzby ako i rozhodnutia o predĺžení väzby) bolo zastavené alebo, že by navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený. Preto nie je splnená podmienka podľa § 8 ods.5 zák.č. 514/2003 Z.z..

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu nevznikol navrhovateľovi ani titulom nezákonného rozhodnutia podľa §5 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z., podmienkou ktorej je v zmysle § 6 ods. 1 zákona zrušenie alebo zmena už právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť. Navrhovateľ bol po zrušení odsudzujúceho rozsudku vzatý do väzby uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12.05.2008 pod č.k. 1T/19/99-1478, ktoré bolo potvrdené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.06.2008 pod č.k. 1Tost 7/2008. Následne bola väzba uzneseniami NS SR z 11.08.2008 pod č.k. 4Ntv 1/2008, z 11.12.2008 pod č.k. 1Ntv 1/2008, z 20.03.2009 pod č.k. 6Ntv 1/2009, z 24.06.2009 pod č.k. 1Ntv 1/2009 a zo 16.09.2009 pod č.k. 3Ntv 1/2009 predĺžená do 22.11.2009, kedy bol navrhovateľ z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty trvania väzby v súdnom konaní z väzby prepustený. Ani jedno z týchto rozhodnutí, ktorými bola žalobcovi väzba predĺžovaná, nebolo zrušené, preto nespĺňajú podmienku nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zák.č. 514/2003 Z.z..

Nie je dôvodná ani námietka navrhovateľa, že proti týmto rozhodnutiam NS SR o predĺžení väzby nebol prípustný opravný prostriedok, čím boli porušované jeho práva garantované Listinou základných ľudských práv a slobôd a Ústavou, preto by sa na podmienku zrušenia rozhodnutia pre jeho nezákonnosť upravenú v § 6 ods. 1 zákona nemalo v jeho prípade prihliadať. Odporca poukázal, že v zmysle zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, proti rozhodnutiu najvyššieho súdu o predĺžení väzby podľa § 71 ods. 2 opravný prostriedok nebol prípustný (trestný poriadok v § 74 ods. 1 naopak podanie sťažnosti proti rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa §72 ods. 1 výslovne vylúčil). Právo navrhovateľa na preskúmanie dôvodnosti trvania väzby však boli po celú dobu jej trvania plne garantované ustanovením § 72 ods. 2 trestného poriadku, podľa ktorého obvinený má právo kedykoľvek počas trvania väzby požiadať o prepustenie na slobodu. Navrhovateľ toto právo počas konania opakovane niekoľkokrát využil, pričom žiadosti o prepustenie z väzby boli Krajským súdom v Trenčíne, až na jednu výnimku zamietnuté, NS SR boli potvrdené (uznesenia z 11.02.2009 pod č.k. 1Tos 3/2009, zo 04.09.2009 pod č.k. 5Tost 14/2009, z 29.10.2009 pod č.k. 3Tost 20/2009). Najvyšší súd SR ako druhostupňový orgán uznesením z 08.07.2009 pod č.k. 3Tost 8/2009 zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 15.06.2009, ktorým vyhovel žiadosti a rozhodol o prepustení navrhovateľa na slobodu po prijatí peňažnej záruky podľa § 73a trestného poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že žiaden príslušný orgán nekonštatoval nezákonnosť väzby v období od 12.11.2008 do 22.11.2009 ani nezákonnosť rozhodnutí, ktorými bol navrhovateľ vzatý do väzby ako i rozhodnutia o jej predĺžovaní.

Bez ohľadu na uvedené, pokiaľ navrhovateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní o väzbe aplikovali nesprávne právne normy a z tohto dôvodu rozhodovali nezákonne, odporca poukazuje na skutočnosť, že určenie príslušného právneho predpisu pre rozhodnutie o veci a subsumovanie zisteného skutkového stavu pod správnu právnu normu je činnosťou orgánu verejnej moci priamo smerujúcou k vydaniu rozhodnutia, ktorá nemôže byť posudzovaná ako nesprávny úradný postup tohto orgánu, ale len vo vzťahu k zákonnosti samotného rozhodnutia v zmysle § 6 zák.č.514/2003 Z.z.. Civilný súd v konaní o náhradu škody podľa zák.č. 514/2003 Z.z. nemá právomoc preskúmať rozhodovaciu činnosť súdov v trestnom konaní a posudzovať zákonnosť/nezákonnosť rozhodnutí vydaných ako výsledok tejto činnosti, ale v zmysle § 6 ods. 1 zákona, rozhodnutiami príslušných súdov v trestnom konaní je viazaný. Otázka, či bol alebo nebol použitý správny právny predpis a či bol zachovaný procesný postup pri rozhodovaní o väzbe, teda otázka zákonnosti alebo nezákonnosti samotnej väzby, môže byť predmetom skúmania jedine v rámci trestného konania a rozhodnúť o nej môže jedine súd konajúci v príslušnej trestnej veci. K rozšíreniu návrhu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý v konaní pod č. 1T/19/99 po zrušení odsudzujúceho rozsudku NS SR uznesením pod č.k. 1T/19/99-1478 z 12.05.2008 opomenul do registra trestov zaslať oznámenie o

zrušení právoplatného odsudzujúceho rozsudku podľa § 3 ods. 1 zák.č. 311/1999 Zb. a ani nepožiadala Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o vrátenie trestného listu založeného v registri trestov, v dôsledku čoho bol navrhovateľ po zrušení odsudzujúceho rozsudku naďalej v registri vedný ako odsúdený, čím mu mala byť spôsobená škoda vo výške 25.000,-EUR ako i nemajetková ujma vo výške 75.000,- EUR je

odporca názoru, že táto skutočnosť sama osebe neznamená, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy v rozsahu v akom si uplatnil ich náhradu, ani priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným konaním súdu a vznikom prípadnej ujmy na strane navrhovateľa. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, z návrhu ani z jeho príloh nie je zrejmé akým spôsobom a na základe akých skutočností navrhovateľ vyčíslil rozsah spôsobenej majetkovej ujmy vo výške 25.000,-EUR.

Popri náhrade majetkovej škody si žalobca uplatňuje i náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej postupom Krajského súdu v Trenčíne a žiada zaplatenie sumy 75.000,-EUR. Výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť len súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam za ktorých k porušeniu práva došlo. Napriek tomu, že súd výšku nemajetkovej ujmy určuje v zásade podľa svojej úvahy, aj tento postup podlieha hodnoteniu, pričom základom pre posúdenie by malo byť zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. V tomto smere je nevyhnutné zdôrazniť, že pri posudzovaní uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné dôsledne vziať v úvahu okrem iného tiež vplyv ostatných satisfakčných prostriedkov, ktoré by mohli byť v danej veci použité na zmiernenie následkov zásahu do osobnostnej sféry navrhovateľa a taktiež závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Na túto skutočnosť priamo poukazuje ust. § 17 ods. 2 zák.č.514/2003 Z.z., pričom je potrebné vychádzať aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, musí sa prihliadnúť na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu hodnoty, do ktorej bolo zasiahnuté, čo je obsiahnuté v § 17 ods, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., čím je potrebné sa pri určovaní rozsahu poskytovanej peňažnej náhrady (v prípadoch kedy súd dospeje k záveru o potrebe jej poskytnutia) riadiť. Navrhovateľ nijako nepreukázal akým spôsobom malo byť zasiahnuté do jeho osobnostných práv a základných slobôd, v tomto štádiu konania ide o tvrdenia všeobecného charakteru, nepreukazujúce vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.. Napriek zrušeniu odsudzujúceho rozsudku navrhovateľ v trestnom konaní 1T 19/99 nebol právoplatne oslobodený spod obžaloby, vo veci sa aj po zrušení rozsudku ďalej konalo. Odporca žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

K rozšírenému návrhu podaniami z 10.03.2015, doručených súdu na pojednávaní dňa 17.03.2015 sa odporca vyjadril písomne v podaní z 02.02.2016, doručeným súdu 08.02.2016 s tým, v podaní zo 17.03.2015, označenom ako „Podanie dôkazu v prebiehajúcim súdnom konaní o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci orgánmi Slovenskej republiky" sa navrhovateľ domáha zmeny podaného návrhu v konaní o náhradu škody za obdobie od 05.03.2008 do 12.05.2008 s tým, že mení dôvod vzniku náhrady škody z dôvodu neuplatnenia výhrady svedomia podľa § 495 ods. 4 písm. b) zák. č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok") na dôvod ktorým je skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nenariadil nenastúpený výkon trestu po 01.01.2006 rozhodnutím podľa § 406 Trestného poriadku, ale ponechal neúčinné nariadenie výkonu trestu podľa § 321 ods. 1 písm. b) zák. č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok (ďalej len zák. č. 141/1961 Zb., alebo aj „starý Trestný poriadok"), ktoré však v prípade nenastúpenia výkonu trestu do 31.12.2005 stratilo platnosť a účinnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky ani Krajský súd v Trenčíne nepostupovali v súlade so zákonom, a navrhovateľ žiada takto vzniknutú škodu prejednať.

Povinnosťou navrhovateľa v sporovom konaní je označiť a poukázať na skutkový stav, z ktorého odvodzuje svoj nárok, pričom právna kvalifikácia uplatneného nároku, ako i skutkového stavu z ktorého vychádza, je na posúdení súdu. V zmysle dispozičnej zásady je to navrhovateľ, kto určuje predmet konania. Navrhovateľa v sporovom konaní zaťažuje bremeno tvrdenia rozhodných skutočností (ktoré majú zakladať ním uplatnený nárok) a z neho vyplývajúce dôkazné bremeno preukázania týchto skutočností. Z podania navrhovateľa vyplýva, že vykonal zmenu návrhu v časti náhrady škody vo výške 4.500,-EUR za výkon trestu odňatia slobody v období od 05.03.2008 do 12.05.2008, a to zmenou skutkových okolností, ktoré majú zakladať nezákonnosť jeho väzby.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.07.2008 pod č.k. 1M Obdo V 19/2007 (uverejnený v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 33/2010) za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným výkonom trestu odňatia slobody, pričom túto nezákonnosť odôvodňoval

neuplatnením výhrady vydania podľa § 495 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku. V podaní zo 17.03.2015 však ako dôvod náhrady (tej istej) škody uvádza pochybenie najvyššieho a krajského súdu pri nariadení jeho väzby, spočívajúce v nenariadení nástupu výkonu trestu podľa nového Trestného poriadku. Žalobca teda týmto procesným úkonom vykonal zmenu žalobného návrhu, keď síce požaduje zaplatenie rovnakej sumy ako v žalobe (4.500,-EUR), avšak vznik nároku na náhradu tejto škody odôvodňuje inými skutočnosťami ako v pôvodnom žalobnom návrhu. O pripustení tejto zmeny v zmysle § 95 OSP rozhodol súd uznesením z 10.09.2015. Vzhľadom na uvedené vznáša odporca vo vzťahu k takto uplatnenému nároku námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z.. Navrhovateľ výkon trestu odňatia slobody nastúpil 05.03.2008, prepustený bol 12.05.2008 (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne pod č.k. 1T/19/99-1478 ktorým súd zrušil predchádzajúci odsudzujúci rozsudok a rozhodol o vzatí do väzby). Návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným výkonom trestu, odôvodnený neuplatnením výhrady vydania, navrhovateľ uplatnil na súde dňa 07.03.2011. Najneskôr v tento deň navrhovateľ mal vedomosť o škode, ktorá mu mala byť v dôsledku výkonu trestu spôsobená (je nepochybné, že túto vedomosť mal už v čase pred týmto dátumom). Zmenu žalobného návrhu, odôvodňujúcu nezákonnosť výkonu trestu nesprávnym postupom pri nariadení výkonu trestu navrhovateľ vykonal podaním doručeným súdu na pojednávaní dňa 17.03.2015. Aby nedošlo k premlčaniu tohto nároku podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., musel by byť splnený predpoklad, že navrhovateľ sa o vzniku škody dozvedel v čase po 17.03.2012. Z dátumu podania pôvodnej žaloby (07.03.2011) je zrejmé, že navrhovateľ mal o vzniku škody v dôsledku výkonu trestu vedomosť už pred týmto dátum a jeho nárok uplatnený podaním zo dňa 17.03.2015 je teda premlčaný.

Bez ohľadu na vznesenú námietku premlčania odporca poukazuje na nesprávny výklad trestného poriadku i stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. Tpj 21/2010 navrhovateľom. Výkon trestu bol navrhovateľovi platne a účinne nariadený príkazom najvyššieho súdu z 15.06.2005 pod č.k. 4To 41/03 o nariadení výkonu trestu. Nariadenie vykonania právoplatne uloženého trestu nebolo žiadnym orgánom zrušené, a jeho účinnosť nezrušila ani nová právna úprava, účinná od 01.01.2006 (rovnako, ako napr. nebol dňom účinnosti novej právnej úpravy zrušený ani právoplatný odsudzujúci rozsudok). Stanovisko najvyššieho súdu, na ktoré poukazuje navrhovateľ len potvrdzuje, že ustanovenia nového Trestného poriadku je potrebné aplikovať vo všetkých konaniach (samozrejme mimo zákonom vymedzeného okruhu konaní v štádiu hlavného pojednávania podľa § 563 ods. 3, 4 nového Trestného poriadku), ktoré začali pred nadobudnutím účinnosti nového Trestného poriadku a pokračujú aj po 01.01.2006, pričom účinky úkonov vykonaných podľa dovtedajšej úpravy sa účinnosťou nového trestného poriadku nenegujú (znenie tretej právnej vety stanoviska: „Vykonávacie konanie sa od 01.01.2006 vždy vykonáva, resp. pokračuje sa v ňom podľa zák.č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov“). Vykonávacie konanie v prípade navrhovateľa začalo za účinnosti starého Trestného poriadku a po 01.01.2006 sa riadilo ustanoveniami nového Trestného poriadku, pričom žiadne nové rozhodnutie (príkaz) na začatie výkonu trestu (vykonávacieho konania) nebolo potrebné. Nie je možné preto hovoriť o nesprávnom úradnom postupe najvyššieho, prípadne krajského súdu pri nariadení výkonu trestu a umiestnení navrhovateľa do výkonu v čase od 05.03.2008 do 12.05.2008.

K rozšíreniu žaloby o náhradu škody vo výške 40.780,-EUR za nezákonnú vydávaciu väzbu v ČR, ktorou sa domáha náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená nezákonnou predbežnou a vydávacou väzbou vykonanou v Českej republike v čase od 01.07.2006 do 05.03.2008, ktorú odvodzuje zo skutočnosti, že Európsky zatýkací rozkaz z 28.06.2006 vydaný Krajským súdom v Trenčíne, na základe ktorého bol navrhovateľ vzatý do väzby, bol vydaný bez predchádzajúceho nariadenia výkonu trestu, resp. na základe už neplatného a neúčinného nariadenia výkonu trestu z 15.06.2005 podľa starého Trestného poriadku, neúčinného v čase vydania Európskeho zatýkacieho rozkazu, čím bola nezákonným postupom - nenariadením výkonu trestu podľa platného a účinného Trestného poriadku spôsobená väzba predbežná a vydávacia na území Českej republiky od 01.07.2006 do 05.03.2008. Odporca s týmto názorom nesúhlasí a poukazuje, že o predbežnej väzbe rozhodol Krajský súd v Brne uznesením z 03.07.2006 pod č.k. 1Nt 212/2006 (o vydaní na vykonanie trestu) a súčasne o vydávacej väzbe, rozhodol aj Krajský súd v Brne uznesením z 24.09.2007 pod č.k. 1Nt 218/2006, ktoré bolo potvrdené uznesením Vrchného súdu v Olomouci zo 14.02.2008 pod č.k. 2To 125/2007. Je zrejmé, že o existencii predpokladov na nariadenie a výkon predbežnej ako aj vydávacej väzby rozhodovali súdy Českej republiky, väzbu navrhovateľ vykonal na území Českej republiky, preto ak sa navrhovateľ domnieva, že na vykonanie tejto väzby neboli splnené podmienky a väzba bola nariadená nezákonne, náhrady za takúto nezákonnú väzbu sa môže domáhať u príslušných orgánov Českej republiky. Slovenská republika nemôže niesť zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami orgánov cudzieho štátu. V tejto časti nároku nie je daná pasívna vecná legitímácia odporcu.

K nezákonnosti Európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý bol podkladom pre vzatie navrhovateľa do predbežnej a následne i vydávacej väzby, odporca poukazuje na svoju argumentáciu, že výkon trestu bol navrhovateľovi platne a účinne nariadený príkazom najvyššieho súdu z 15.06.2005 pod č.k. 4To 41/03, o nariadení výkonu trestu, účinnosť tohto nariadenia nová právna úprava účinná od 01.01.2006 nezrušila. Keďže navrhovateľ sa nezdržoval v mieste trvalého bydliska, ani na území SR, bol 30.11.2005 na navrhovateľa v súlade s ustanovením §384 zák. č. 141/1961 Zb. vydaný Medzinárodný zatýkací rozkaz, ktorý

obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti, vrátane uvedenia odsudzujúcich rozsudkov a nariadenia výkonu trestu s príkazom na dodanie do výkonu trestu. Ani tento zatýkací rozkaz, s účinkami aj mimo územia Slovenskej republiky, nebol k 01.01.2006 žiadnym orgánom, ako ani zmenou právnej úpravy, zrušený, resp. ne Stratil účinnosť. Následne z dôvodu zmeny právnej úpravy v Českej republike súvisiacej s implementáciou rozhodnutia Rady EÚ o európskom zatýkacom rozkaze č. 2002/584/SW, bol Krajským súdom v Trenčíne dňa 28.06.2006 v súlade s ustanoveniami zák. č. 403/2004 Z.z. vydaný na navrhovateľa Európsky zatýkací rozkaz, kde bol ako zatýkací rozkaz, resp. rozhodnutie justičného orgánu s rovnakým účinkom podľa prílohy č. 1 zákona o Európskom zatýkacom rozkaze, uvedený platný a účinný Medzinárodný zatýkací rozkaz z 30.11.2005 pod č.k. 1T 19/99, vydaný Krajským súdom v Trenčíne. Ako odporca už uviedol, predmetný Medzinárodný zatýkací rozkaz nebol k 01.01.2006 žiadnym orgánom, ani zmenou právnej úpravy zrušený, resp. ne Stratil účinnosť, pričom zatýkací rozkaz bol účinný tak mimo územia Slovenskej republiky ako aj na území Slovenskej republiky, preto mohol byť podkladom pre vydanie Európskeho zatýkacieho rozkazu. Preto nie je správne tvrdenie navrhovateľa, že Európsky zatýkací rozkaz z 28.06.2006, na podklade ktorého bol v Českej republike zatknutý a umiestnený do predbežnej a následne vydávacej väzby, je nezákonný, lebo bol vydaný bez účinného predchádzajúceho nariadenia výkonu trestu.

Aj v prípade, že by uplatnený nárok mal byť dôvodný, čo podľa názoru odporcu nie je, bol by podľa §19 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. premlčaný. Európsky zatýkací rozkaz z 28.06.2006 pod č.k. 1T 19/99, na základe ktorého bol navrhovateľ v Českej republike zatknutý a umiestnený, ktorého nezákonnosti sa navrhovateľ dovoľáva, navrhovateľ bol do predbežnej väzby vzatý uznesením Krajského súdu v Brne z 03.07.2006 pod č.k. 1Nt 212/2006, o premene predbežnej väzby na vydávacu rozhodol Krajský súd v Brne uznesením z 24.09.2007 pod č.k. 1Nt 218/2006. Vo vydávacej väzbe bol navrhovateľ od 05.03.2008, kedy bol vydaný na výkon trestu odňatia slobody na územie Slovenskej republiky. Najneskôr v tento deň, keď navrhovateľ skončil výkon vydávacej väzby, začala plynúť lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ už na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Brne dňa 24.09.2007, na ktorom súd rozhodoval o jeho vydaní na výkon trestu odňatia slobody, namieta nezákonnosť Európskeho zatýkacieho rozkazu vyvolanú absenciou účinného nariadenia výkonu trestu slovenskými orgánmi, teda nesprávny úradný postup ktorým odôvodňuje svoj nárok. V deň vydania na výkon trestu na územie Slovenskej republiky navrhovateľ už mal vedomosť o nesprávnom úradnom postupe, ktorého titulom sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., doba premlčania spočíva počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie však 6 mesiacov, preto doba troch rokov a šiestich mesiacov od skončenia vydávacej väzby a odovzdania navrhovateľa na výkon trestu na územie Slovenskej republiky (05.03.2008) uplynula 05.09.2011. Nárok z 10.03.2015, ktorý bol súdu doručený na pojednávaní dňa 17.03.2015, tri a pol roka po uplynutí premlčacej doby je premlčaný, odporca vzniesol aj v tejto časti podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. námietku premlčania.

Nárokom na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri rozhodovaní o amnestii a zahľadení trestu vo veci pod č.k. 2T 261/88 v podaní z 10.03.2015, ktorým sa navrhovateľ domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zák. č. 58/1969 Zb. vo výške 25.000,-EUR, mala byť spôsobená škoda nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica alebo Okresného súdu Prievidza v súvislosti s rozhodnutím prezidenta ČSSR o amnestii z 08.12.1989 pod č. 150/1989 Sb.. Napriek tomu, že v zmysle predmetnej amnestie, ktorá sa vzťahovala na navrhovateľa, na navrhovateľa sa malo hľadieť akoby nebol za trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 zák.č. 140/1961 Zb. odsúdený, Okresný súd Prievidza si po vydaní rozhodnutia o účasti navrhovateľa na amnestii (uznesenie zo 04.04.1990 pod č.k. 2T 261/88) nevyžiadal z registra trestov trestný list žalobcu, nevykonal zahľadenie tohto odsúdenia, v dôsledku čoho navrhovateľ utrpel ujmu na svojich právach, nakoľko v registri trestov bol 25 rokov vedený ako osoba, ktorá spáchala útok na štátny orgán, čo sťažovalo jeho šance získať zamestnanie ako aj jeho postavenie v ďalších trestných konaniach, ktoré sa proti nemu neskôr viedli. Ako náhradu za porušenie práv na ochranu osobnosti navrhovateľ požaduje nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 25.000,-EUR.

Odporca poukazuje, že navrhovateľ svoje tvrdenie o nevykonaní zahladenia odsúdenia za trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 zák.č. 140/1961 Zb., na ktorý sa vzťahovala amnestia, ničím nepreukázal, ide len o tvrdenie o trvaní tohto zápisu v registri trestov bez poznámky o zahladení odsúdenia aj po účinnosti rozhodnutia o účasti navrhovateľa na amnestii.

Ak by aj navrhovateľ túto skutočnosť v ďalšom konaní preukázal, odporca má za to, že nie sú splnené ďalšie predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, a to preukázanie vzniku škody a priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym postupom a tvrdenou škodou. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal ako malo byť zasiahnuté do jeho osobnostných práv, aké následky, za ktoré požaduje vyplatenie sumy 25.000,-EUR, mu mali byť týmto zásahom spôsobené. Odporca poukázal, že v trestnom liste vedenom v registri trestov je evidované každé právoplatné odsúdenie fyzickej osoby na ktorú je list vedený, bez ohľadu na to, či došlo alebo nedošlo k zahladeniu odsúdenia, pričom register trestov nie je verejný ani verejne komukoľvek dostupný. Z registra trestov sa vydáva výpis alebo poskytuje odpis. Odpis z registra trestov obsahujúci údaje o všetkých odsúdeniach osoby ktorej sa odpis týka, sa poskytuje len zákonom vymedzenému okruhu subjektov (§ 5 zák. č. 237/1993 Z.z. a § 7 zák.č. 311/1999 Zb.) a to v zásade len pre účely trestného konania. Výpis z registra trestov, ktorým fyzická osoba preukazuje v prípade potreby svoju bezúhonnosť, obsahuje údaje o právoplatných odsúdeniach, ktoré neboli do dňa vydania výpisu zahladené. Tento výpis sa však vydáva na žiadosť osoby, na ktorej meno je trestný list vedený (§ 6 zák.č. 237/1993 Z. z. a § 8 zák.č. 311/1999 Zb.). Z uvedeného je zrejmé, že pre potreby trestného konania sa z trestného listu poskytujú údaje o všetkých odsúdeniach, bez ohľadu na to, či neskôr došlo k ich zahladeniu alebo nie. Vo všetkých ostatných prípadoch v ktorých sa navrhovateľ mohol dostať do situácie, keď potreboval preukázať svoju bezúhonnosť, sa táto dokladuje výpisom z registra trestov, ktorý Generálna prokuratúra Slovenskej republiky mohla poskytnúť len navrhovateľovi na jeho písomnú žiadosť. Navrhovateľ o tom, že predmetné odsúdenie nemá zahladené, mohol a mal mať vedomosť. Navrhovateľ žiaden konkrétny prípad, v ktorom mal byť v dôsledku tvrdeného nezahladenia odsúdenia poškodený na svojich právach, nepreukázal, naopak sám v podaní z 10.03.2015 uviedol, že o predmetnej skutočnosti sa dozvedel až v súvislosti so žiadosťou o zahladenie odsúdenia vo veci Okresného súdu Prievidza pod č.k. 2T 261/88, v ktorej mu bol rozsudkom z 23.02.1989 uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov, zahŕňajúci tak odsúdenie za trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 zák.č. 140/1961 Zb. (na ktoré sa vzťahuje amnestia následkom ktorej sa na žalobcu hľadí akoby nebol odsúdený), ako aj odsúdenie za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 zák.č. 140/1961 Zb., ktorý nebol nikdy zrušený a ktorý navrhovateľ aj vykonal. Z uvedeného je potom zrejmé, za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa sú pravdivé, že nevykonanie zahladenia odsúdenia nespôsobilo v osobnom a profesionálnom živote navrhovateľa žiadne negatívne následky.

Vzhľadom na uvedené má odporca aj v dôsledku podaní ktorými navrhovateľ rozšíril návrh, že nepreukázal splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody podľa zák.č. 514/2003 Z.z. v spojení so skutočnosťou, že časť uplatnených nárokov je premlčaná, preto žiada návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, vyjadrením zástupcu odporcu, oboznámil sa s listinami -uznesením Krajského súdu v Brne z 03.07.2006 pod č.k. 1Nt/212/2006, uznesením Krajského súdu v Brne z 24.09.2007 pod č.k. 1Nt/218/2006, Európskym zatýkacím rozkazom Krajského súdu v Trenčíne pod č.k. 1T/19/99, uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12.05.2008 pod č.k.1T/19/99, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo 16.05.2008 pod č.k.1T/19/99, uznesením NS SR z 11.06.2008 pod č.k. 1Tost/8/2008, uznesením NS SR z 25.06.2008 pod č.k. 1Tost/10/2008, uznesením NS SR z 24.06.2009 pod č.k. 1Ntv/1/2009, uznesením NS SR zo 16.09.2009 pod č.k. 3Ntv/1/2009, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 28.01.2014 pod č.k. 17Co/188/2013, pričom prihliadol na obsah spisového materiálu podľa § 120 ods.1 O.s.p. a zistil nasledovný skutkový stav:

Z výsluchu navrhovateľa súd zistil identické skutočnosti uvedené v písomnom návrhu a jeho rozšírení, ktorý sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z.. Podľa názoru navrhovateľa po tom ako bolo rozhodnutím Krajského súdu v Brne z 24.09.2007 pod č.k. 1Nt/218/2006 vydané povolenie odovzdanie navrhovateľa z predbežnej väzby na výkon trestu odňatia slobody a odovzdanie bolo podmienené tým, že Slovenský štát poskytne navrhovateľovi možnosť požiadať o obnovu konania a umožní mu prítomnosť na súdnom konaní, po príchode na územie dožadovaného štátu (Slovenskej republiky) pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, mal byť vykonaný procesný úkon podľa § 495 ods. 4 zák.č. 301/2005 Z.z. a až následne, ak by súhlasil s vyhláseným rozsudkom, mal nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody.

Keďže orgány takto nepostupovali, dňa 05.03.2008 bol navrhovateľ eskortovaný na územie Slovenskej republiky do väznice v Leopoldove, kde nastúpil výkon trestu odňatia slobody. Navrhovateľ z výkonu trestu bol prepustený dňa 12.05.2008. Navrhovateľ má zato, že išlo o nezákonné pozbavenie osobnej slobody a za obdobie od 05.03.2008 do 12.05.2008 si uplatňuje titulom nezákonného výkonu trestu odňatia slobody sumu 4.500,-EUR.

Navrhovateľ má zato, že opakovanú väzbu nebolo možné predĺžovať, preto titulom nezákonnej opakovanej väzby od 12.11.2008 do 22.11.2009 si uplatňuje sumu 37.500,-EUR (375 dní x 100,-EUR). Navrhovateľ sa domáha náhrady škody titulom straty na zárobku, keďže počas nezákonného pozbavenia osobnej slobody nemohol vykonávať prácu a to vo výške 25.000,-EUR.

Navrhovateľ sa domáha nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci, keď v registri trestov bol vedený na základe neexistujúceho a zrušeného rozhodnutia. Nemajetkovú ujmu si uplatňuje vo výške 75.000,-EUR.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody za nezákonné pozbavenie osobnej slobody od 01.07.2006 do 05.03.2008 (612 dní x 40,-EUR) a osobné výdavky spojené s výkonom väzby vo výške 160,-EUR mesačne, spolu vo výške 40.780,-EUR.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Banskej Bystrici vo veci konania pod č.k. 3T/122/1988 podľa § 18 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb. vo výške 25.000,-EUR, keď od roku 1990 je vedený v registri trestov, hoci sa má na navrhovateľa hľadieť akoby nebol odsúdený a to na základe amnestie z 01.01.1990.

O predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 zák.č. 514/2003 Z.z. navrhovateľ požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 21.05.2010 vo veci nezákonného výkonu trestu odňatia slobody od 05.03.2008 do 12.05.2008 vo výške 4.500,-EUR; vo veci nezákonnej väzby od 12.11.2008 do 22.11.2009 vo výške 37.500,-EUR.

Z vyjadrenia zástupcu odporcu súd zistil identické skutočnosti uvedené v písomných vyjadreniach k návrhu a jeho rozšíreniu.

Z uznesenia Krajského súdu v Brne z 03.07.2006 pod č.k. 1Nt/212/2006 súd zistil, že V.. D. D. bol vzatý do predbežnej väzby na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu vydaný Krajským súdom v Trenčíne 28.06.2006 pod č.k. 1T/19/99.

Z uznesenia Krajského súdu v Brne z 24.09.2007 pod č.k. INt/218/2006 súd zistil, že bolo povolené vydanie a odovzdanie V.. D. D., t.č. v predbežnej väzbe vo Väznici Brno-Bohunice k výkonu trestu odňatia slobody na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03. Odovzdanie bolo podmienené tým, že Slovenský štát poskytne V.. D. D. možnosť požiadať o obnovu konania a umožní mu prítomnosť na súdnom konaní. Predbežná väzba sa zmenila na väzbu odovzdávaciu.

Z uznesenia Vrchného súdu v Olomouci zo 14.02.2008 pod č.k. 2To/125/2007 súd zistil, že sťažnosť V.. D. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Brne z 24.09.2007 pod č.k. INt/218/2006, bola zamietnutá.

Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 12.05.2008 pod č.k.1T/19/99 súd zistil, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03 sa v celom rozsahu zrušuje a V.. D. D. sa berie do väzby s tým, že väzba začína dňom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k. 1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03 a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Leopoldov. (č.l. 15)

Z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28.01.2014 pod č.k.17Co/188/2013 súd zistil, že bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prievidza zo 04.12.2012 pod č.k. 4C/197/2010 vo veci náhrady škody vo výške 4.500,-EUR. (č.l. 62)

Podľa § 3 ods.1 písm. b) zák.č. 514/2003 Z.z. účinného v čase zásahu, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody.

Podľa § 3 ods.1 písm. d) zák.č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 7 zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 8 ods.5 písm. c) zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa § 8 ods.6 písm. h) zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody nevznikne ak škoda bola spôsobená rozhodnutím cudzieho orgánu uznaného alebo prevzatého na výkon na územie Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že navrhovateľ sa domáha zodpovednosti za škodu podľa lex specialis § 7 zák.č. 514/2003 Z.z. titulom nesprávneho úradného postupu, keď na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03 nebola navrhovateľovi daná možnosť požiadať o obnovu konania a umožniť mu prítomnosť na súdnom konaní.

Súd skúmal existenciu zákonných podmienok ktoré zakladajú zodpovednosť štátu za vznik škody. Zodpovednosť je objektívna, založená na kumulatívnom splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

K prvej podmienke - nesprávny úradný postup pri výkone trestu odňatia slobody.

V konaní mal súd preukázané, že právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03 bol navrhovateľ v predbežnej väzbe vo Vážnici Brno-Bohunice. Na základe uznesenia Krajského súdu v Brne z 03.07.2006 pod č.k. 1Nt/212/2006 bol navrhovateľ vzatý do predbežnej väzby na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu vydaný Krajským súdom v Trenčíne 28.06.2006 pod č.k. 1T/19/99. Uznesením Krajského súdu v Brne z 24.09.2007 pod č.k. INt/218/2006 bolo povolené vydanie a odovzdanie navrhovateľa k výkonu trestu odňatia slobody (právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03). Odovzdanie bolo podmienené výhradou - poskytnutím možnosti danej navrhovateľovi požiadať o obnovu konania a umožniť mu prítomnosť na súdnom konaní.

Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 12.05.2008 pod č.k.1T/19/99 mal súd preukázané, že v prípade navrhovateľa došlo k porušeniu postupu pri jeho vydaní s výhradou ktorá nebola realizovaná. Až na základe výhrady vydávacieho štátu (Českej republiky) vykonal Krajský súd v Trenčíne z úradnej povinnosti dňa 12.05.2008 verejné zasadnutie podľa § 495 ods.4 Trest. poriadku v rámci ktorého navrhovateľ vyhlásil, že nesúhlasí s výkonom trestu odňatia slobody uložený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03. Na základe všeobecného princípu prípustnosti a záväznosti výhrady, Krajský súd v Trenčíne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k.1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03 zrušil v celom rozsahu a zároveň skúmal, či z dôvodu zabezpečenia prítomnosti navrhovateľa v súdnom konaní vo veci vedenej pred Krajským súdom v Trenčíne pod č.k.1T/19/99 je potrebné ho vziať do väzby. Krajský súd dospel k záveru, že u V. D. D. pretrvávajú dôvody útekovvej väzby podľa § 71 ods.2 písm. a) Tr. por., preskúmal dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti pre ktorú bola podaná obžaloba a dospel k záveru, že podozrenie nebolo rozptýlené, naďalej pretrváva, že sa navrhovateľ nezdržiaval v mieste trvalého bydliska, bolo dôvodné podozrenie, že sa ukrýva v zahraničí pred nástupom na výkon uloženého trestu odňatia slobody. Dňa 30.11.2005 bol vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz, dňa 28.06.2006 bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, preto súd dospel k záveru, že pretrvávajú dôvody útekovvej väzby a z tohto dôvodu bol vzatý do väzby. Väzba začala dňom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k. 1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03. Na základe uvedeného možno konštatovať, že prvá podmienka zodpovednosti, existencia nesprávneho úradného postupu súvisiaca s iným pozbavením osobnej slobody (§7 zák.č. 514/2003 Z.z.), nepochybne existuje.

K druhej podmienke - vznik škody.

Škodou sa podľa výkladu súdnej praxe rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi konaním resp. opomenutím a následkom. Skutočná škoda (damnum emergens) alebo ušlý zisk (lucrum cessant) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti, resp. nesprávnym úradným postupom.

Škoda ani porušenie právnej povinnosti, resp. nesprávny úradný postup ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná. Povinnosť bremena tvrdenia zaťažuje toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody za nezákonné pozbavenie osobnej slobody za obdobie od 05.03.2008 do 12.05.2008, vo výške 4.500,-EUR.

V tejto časti uplatneného nároku odporca vzniesol námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci s poukazom na právoplatne skončené konanie pred Okresným súdom Prievidza pod č.k. 4C/197/2010 zo 04.12.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 28.01.2014 pod č.k. 17Co/188/2013-310. Súd námietke vyhovel, nakoľko z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28.01.2014 pod č.k. 17Co/188/2013-310 (č.l. 62) mal preukázané, že navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal náhrady škody vo výške 4.500,-EUR ktorá mala byť spôsobená nezákonným výkonom trestu odňatia slobody v období od 05.03.2008 do 12.05.2008 vo veci konania vedenom na Krajskom súde v

Trenčín pod č.k. 1T/19/1999 v spojení rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.06.2005 pod č.k. 4To 41/03. Preto súd konanie v tejto časti uplatneného nároku podľa § 159 ods. 3 O.s.p., zastavil.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody titulom nezákonnej predbežnej a vydávacej väzby od 01.07.2006 do 05.03.2008 a osobné výdavky spojené s výkonom väzby vo výške 160,-EUR mesačne, spolu vo výške 40.780,-EUR a titulom nesprávneho úradného postupu vo veci pred Okresným súdom v Banskej Bystrici pod č.k. 3T/122/1988 vo výške 25.000,-EUR, keď od roku 1990 je vedený v registri trestov, hoci sa má na navrhovateľa hľadieť akoby nebol odsúdený a to na základe amnestie z 08.12.1989, o ktoré navrhovateľ rozšíril návrh podaniami doručenými súdu 17.03.2015, súd musí konštatovať, že v tejto časti uplatneného nároku navrhovateľ nesplnil zákonnú podmienku predbežného prerokovania s príslušným orgánom štátu tak, ako ukladá ust. §15 zák.č. 514/2003 Z.z. v časti o 40.780,-EUR a ust. §9 zák.č. 58/1969 Zb. v časti o 25.000,-EUR. Navrhovateľ tak neurobil ani po výzve, preto súd konanie v tejto časti zastavil.

Napriek uvedenému súd poukazuje na skutočnosť, že odporca v tejto časti uplatneného nároku vzniesol námietku premlčania, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú.

Navrhovateľ bol z výkonu trestu odňatia slobody prepustený 12.05.2008, takže začiatok premlčacej lehoty začal plynúť 13.05.2008 a podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. trojročná premlčacia lehota uplynula 13.05.2011 plus šesť mesiacov podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., takže premlčacia lehota plynula do 13.11.2011. Keďže nárok v tejto časti bol podaný na súd 17.03.2015, bol uplatnený po lehote. V časti nároku náhrady škody uplatneného podľa § 18 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb. vo výške 25.000,-EUR titulom nesprávneho úradného postupu podľa § 368 Tr. por. vo vzťahu k amnestii prezidenta ČSSR z 08.12.1989, vo veci rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici z 05.09.1988 pod č.k. 3T/122/88, odporca vzniesol námietku premlčania podľa § 22 zák.č. 58/1969 Zb., ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú, preto návrh v tejto časti zamietol.

Podľa §368 Trestného poriadku účinného v čase vyhlásenej amnestie 08.12.1989, rozhodnutie o tom, či a do akej miery je osoba, ktorej bol právoplatne uložený trest účastná na amnestii urobí súd, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak si taká osoba odpykáva v čase rozhodovania trest odňatia slobody, urobí rozhodnutie súd, v obvode ktorého sa trest vykonáva. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok. O účasti navrhovateľa na amnestii rozhodol Okresný súd v Považskej Bystrici dňa 04.04.1990 pod č.k. 1Nt/739/90, avšak táto skutočnosť zníženia trestu odňatia slobody v registri trestov nebola zohľadnená, čím bol navrhovateľ poškodený na svojich právach.

Rozhodnutie o účasti navrhovateľa na amnestii bolo z 04.04.1990, takže začiatok premlčacej lehoty začal plynúť nasledujúcim dňom 05.04.1990 a podľa § 22 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. trojročná premlčacia lehota uplynula 05.04.1993 plus šesť mesiacov podľa § 22 ods. 3 zák. č. 58/1969 Zb., takže premlčacia lehota plynula do 05.10.1993. Keďže nárok v tejto časti bol podaný na súd 17.03.2015, bol uplatnený po lehote.

Navrhovateľ sa v ďalšom domáha náhrady škody titulom nezákonnej opakovanej väzby od 12.11.2008 do 22.11.2009 vo výške 37.500,-EUR (375 dní x 100,-EUR), titulom straty na zárobku sumy 25.000,-EUR.

K tretej podmienke - príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Podľa názoru súdu o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak medzi nesprávnym úradným postupom a škodou resp. nemajetkovou ujmu existuje vzťah príčiny a následku. Rozhodovanie súdu je závislé na posúdení príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a zváženie všetkých príčinných súvislostí. Atribútom príčinnej súvislosti je priame pôsobenie príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo predchádza následku a vyvoláva ho.

Súd s odkazom na vykonané dokazovanie predovšetkým z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 12.05.2008 pod č.k.1T/19/99, ktorým navrhovateľ, napriek porušeniu zásady výhrady, bol opäť vzatý do väzby, ktorá začala dňom prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k. 1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03 (išlo o pokračovanie už vykonávanej väzby) dospel k názoru, že napadnutý nesprávny úradný postup nemohol navrhovateľovi spôsobiť žiadnu škodu, resp. ujmu. Nesprávny úradný postup musí byť priamou, bezprostrednou príčinou škody (nestačí ak ide o sprostredkovanú príčinu škody). Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zák.č. 514/2003 Z.z. len k

takej škode, ktorá bola priamo spôsobená takýmto nesprávnym úradným postupom, čo ale nie je tento prípad, keďže navrhovateľovi väzba bezprostredne pokračovala (väzba začala dňom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 05.02.2003 pod č.k. 1T/19/99 v spojení s rozsudkom NS SR z 15.06.2005 pod č.k. 4To/41/03) a nemožno konštatovať, že už vykonaná väzba za ktorú navrhovateľ požaduje náhradu škody bola vykonaná bezdôvodne, resp. nezákonne. V tejto súvislosti súd konštatuje, že nesprávny úradný postup môže byť článkom reťazca príčin a následkov, avšak samotná táto skutočnosť ešte neznamená existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Štát nezodpovedá automaticky za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére fyzickej či právnickej osoby po nesprávnom úradnom postupe.

Vzhľadom k nenaplneniu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodu, čím nebola naplnená jedna z kumulatívnych podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, súd sa z dôvodu hospodárnosti konania s uplatnenou škodou a jej výškou nezaoberal.

Nemajetková ujma.

Nemajetková ujma je náhrada za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby. Prihliada sa na to, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu ktorú si navrhovateľ uplatnil vo výške 75.000,-EUR, keď v registri trestov bol vedený na základe neexistujúceho a zrušeného rozhodnutia. V tejto časti uplatneného návrhu súd vyhovel obrane odporcu a návrh v tejto časti zamietol.

Je potrebné konštatovať, že register trestov nie je verejný ani verejne komukoľvek dostupný. Z registra trestov sa vydáva výpis alebo odpis a to len zákonom vymedzenému okruhu subjektov (§ 5 zák. č. 237/1993 Z.z. a § 7 zák.č. 311/1999 Zb.). Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal kedy, kde a v akom rozsahu mu uvedený protiprávny stav, keď bol vedený v registri trestov na základe neexistujúceho a zrušeného rozhodnutia, bola spôsobená nenapraviteľným spôsobom ujma.

Súd vyhodnotil všetky dôkazy podľa § 132 O.s.p. a dospel k názoru, že hoci navrhovateľ nesprávny úradný postup preukázal avšak v časti existencie škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody neunesol dôkazné bremeno, preto návrh zamietol. V časti nemajetkovej ujmy súd návrh zamietol ako nepreukázaný, rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Hoci odporca bol v konaní plne úspešný, súd mu trovy konania nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, na tunajšom súde, písomne, dvojmo.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak odvolateľ nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.